

Tin nhắn một chiều

Đôi khi người ta vô tâm đến nỗi quên mất những cảm xúc của người khác. Đôi khi người ta bận rộn quá đến nỗi quên mất những điều tưởng chừng như đơn giản nhưng lại vô cùng quan trọng. Mở rộng lòng mình để nghĩ tới người khác, liệu chúng ta có làm được không?

Đêm muộn. Ánh đèn ở góc phố cũng trở nên cô độc với màu sáng vàng đục của mình. Anh phóng xe nhanh qua đoạn đường, nơi ban ngày là chợ cóc.

Con gái anh sáng nào trước khi đi học cũng chạy ra nhặt mấy thứ về nhét tủ lạnh. Nó lý giải, con sợ đi học thêm về muộn, nếu bố về trước cảm nôi cơm giúp con, con về nấu thức ăn sau. Anh cũng thường về muộn.

Cuộc sống của con người là tham gia một trò chơi đuổi bắt. À trò chơi mèo vờn chuột. Anh nghĩ thế. Anh tuổi mèo, Quý Mão. Một con mèo vàng. Anh đủ kinh nghiệm và từng trải để biết đối phó với những nàng mèo cô đơn, và cả những nàng chuột bạch ngây thơ nữa. Ngây thơ thì cũng tốt, nó khiến người ta được thanh thản chút ít vì không phải mãi lo đối phó và đề phòng.

Tất nhiên hai mặt của một vấn đề, ngây thơ đôi khi cũng thành ra làm mình nhức đầu. Điều gì xảy đến cũng phải chứng kiến đôi mắt mở to và chẳng thể chia sẻ nhiều cách giải quyết với mình. Tóm lại, ngây thơ cũng chỉ là một khoảnh khắc làm mình dịu lại chút ít tâm hồn đã mỏi mệt.

Điện thoại của anh rung lên báo có tin nhắn. “Anh có khi nào biết chờ đợi là như thế nào không? Là khi không có bất cứ dấu hiệu nào để suy đoán, cứ hoàn toàn phó mặc cho thời gian đưa đẩy mình đến gần sự hoài nghi và lo lắng”. Gửi nhầm tin nhắn. Chắc là cô nàng nào đó đổi người yêu vì sai hẹn. Anh lắc đầu cười.

“Đêm Giáng sinh rồi anh có vui không? Anh uống bia hay rượu vang?... Rượu vang đỏ thì rất tốt cho phụ nữ. Đêm Giáng sinh em cũng uống, một mình thôi. Và say. Say đến tận bây giờ”. Lần đầu tiên anh và cô gặp nhau vào đêm Giáng sinh. Hà Nội mưa bụi bay mịt mờ như khói. Anh bàng hoàng bởi

nét đẹp cổ điển của cô. Đặc biệt là đôi mắt. Sâu thẳm, đượm buồn, xa xăm mà lại bất cần. Trong cái sâu thẳm dịu dàng của cặp mắt ấy ánh lên một ngọn lửa ấm áp làm sáng bừng cả khuôn mặt đẹp cân đối.

Vẫn chẳng có người đàn bà nào mang lại cho anh sự thanh thản và niềm khao khát khi kề bên. Sự sắc sảo và toan tính của họ làm anh vừa sợ vừa ngán ngấm. Anh thêm một sự dịu dàng đích thực, thêm một tiếng cười nũng nịu cần anh che chở... Nhưng ngày ấy cô đã từng tìm đến nhờ cậy anh sự che chở rồi đấy thôi.

Anh đã từ chối cô bằng im lặng. Anh muốn tốt cho cô. Muốn cô hãy quên anh đi, muốn cô được an toàn và hạnh phúc. Cô không giống với những người phụ nữ khác. Không giống kể cả khi bị phụ bạc. Ba năm trời, tình cảm trong anh có lúc tưởng như khô cứng lại rồi, ký ức về cô đã xoá bỏ được hẳn rồi thì nó lại bùng lên, nhức nhối và dẫn dắt anh.

2. Hà Nội mùa này có đủ nắng, đủ gió, đủ mưa và những nỗi nhớ. Cô biết trong suy nghĩ của anh, cô là người thông minh, phải chăng vì thế mà anh hoàn toàn yên tâm và không lo lắng gì cho cô nữa. Quay trở lại Hà Nội, cô loay hoay tìm việc làm mãi không được. Anh sẽ không hình dung được cô đã chịu đựng thế nào.

Sự chịu đựng, cô cũng không đưa ra được khái niệm về điều này. Những lời mĩa cay độc của bà chủ bỏ chồng, bị ăn chặn tiền công, cái nhìn hau hấu của những gã đàn ông nơi quán ăn cô làm công..., cô vẫn chịu đựng được trong im lặng. Sự im lặng mà anh đã rèn cho cô.

Trong ký ức mờ nhạt của cô về những món ăn, những bữa ăn đặc sản mà anh đưa cô đi, cô ước giá như bớt lại được một góc thì bây giờ sẽ có mấy trăm nghìn để trả tiền nhà tháng này. Hình như cô cũng đã bắt đầu biết tính toán. Nhiều khi sự vắng lặng và cô độc làm cô muốn nổi loạn, cô muốn vùng vẫy. Lúc đó nhớ về anh là cách tốt nhất để cô nguôi ngoai đi.

“Trước đây khi nghe anh nói về nỗi sợ phải trở về nhà một mình sau ngày làm việc em chưa cảm nhận được hết, còn bây giờ em mới thực sự thấm thía và thấy sợ khi sau một ngày làm việc phải trở về nhà một mình, lặng lẽ và cô độc”.

Đêm về là lúc mà cô vừa sợ lại vừa mong ngóng. Cô có cảm giác mình được chở che và tìm được sự đồng cảm trong những lúc đêm về thế này nhưng cô cũng lại sợ sự vắng lặng, vắng lặng đến nghẹt thở trong đêm tối. Cô khao khát có một tổ ấm bình yên, khao khát được làm mẹ. Bản năng người phụ nữ trong cô luôn hối thúc cô có được đầy đủ xúc cảm như ngày bên anh. Nhưng sự uể oải và mệt mỏi là thứ giết dần mòn cảm xúc đáng sợ nhất.

Cô đọc lại thơ Xuân Quỳnh, cô thích sự giản dị mà nồng nàn trong những câu thơ của nữ sĩ bạc mệnh. “Nhưng lúc này anh ở bên em/ Niềm vui sướng trong ta là có thật/ Như chiếc áo trên tường như trang sách/ Như chùm hoa mở cánh trước hiên nhà”... Ngày xưa, khi bên nhau, cô hay thầm thì đọc những câu thơ ấy. Anh nằm im trong lòng cô, lim dim mắt, tận hưởng. Cô gọi anh là mèo lười. Anh thấy mình giống một con mèo thật.

3. “Sáng nay vô tình em gặp anh trên đường đi làm. Anh đi nhanh quá. Trời có nắng nhưng rét và buốt. Sao anh không đội mũ len? Bao người đàn ông đi trên đường đều nhìn em. Sao anh không thấy em?”. Con phố dài của buổi sáng cuối đông đẹp và buồn như người chinh phụ chờ chồng. Con phố dài thành ra - dù đông người mà vẫn hoang vắng. Và người đi trên đó dù có chủ đích nhưng lại vẫn lạc lõng và cô độc. Có lần cô nói với anh như thế. Anh bảo cô tiêu cực, suốt ngày nghĩ lẫn thần rồi nỗi buồn sẽ ám vào mình. Lúc ấy, cô không phản đối. Rồi cô cười, rất nhẹ, tiếng cười như gió trải dọc suốt con phố dài.

Sang tháng Ba, trời mưa dai dẳng. Những cơn mưa kéo dài ẩm ướt. Cả đêm cô thức cùng với tiếng gió lùa quen thuộc, tiếng mưa rơi trên mái nhà. Chị dâu cô gọi điện nói rằng từ hôm em đi, mẹ khóc suốt, dạo này bố cũng hay nhắc em hơn. Mỗi một lời nói của chị dâu làm tim cô quặn lại. Cô đã rời xa gia đình và mẹ yêu thương. Cô tìm mọi cách quay lại đây, vì cô không muốn lúc bất ngờ anh nhớ đến cô, hỏi thăm cô thì cô lại đang ở quá xa. Nhiều lúc có cảm giác không thể thở được.

Có phải vì cô đã chịu đựng quá sức không? Có phải vì cô đã tin quá sức không? Đã hy vọng quá sức không? Sự mệt mỏi vì chờ đợi làm cô đôi lúc dự định rời khỏi đây, cô sẽ xa anh, thật xa. Ngày xưa, cô nhớ, hơn một lần anh bảo sẽ không bao giờ để cô phải bơ vơ. Cô đã quay lại đây từ ngày ấy và chờ đợi lời anh hứa. Nhưng lâu quá. Cô thấy mình có lỗi vì đã không chờ được. Anh luôn giữ đúng lời hứa. Vì cô không chờ được đến dịp thuận lợi để anh

thực hiện lời hứa của mình. Cô là người có lỗi.

4. Nhiều lần anh đi qua quán ăn nằm ở góc phố đấy. Anh không thích vào những nơi nhìn tối tối như thế. Không hiểu sao mỗi lần đi ngang qua quán ăn và liếc nhìn vào khoảng tối đó anh thấy tức ở ngực, tựa hồ có một bàn tay đặt lên ngực anh ấn nhẹ xuống, một cảm giác rất lạ. Anh nhớ đến cô. Cô không giống với những người phụ nữ xung quanh anh. Một điều gì đó đặc biệt, là cách cô hay nhìn ngược lên, bất chợt và đột ngột, như thắng thốt, như chờ đợi, như thắc mắc. Là cách cô nép người vào anh.

Không bao giờ cô chủ động đòi hỏi, cô bảo em sợ anh mệt, anh đã có tuổi, anh phải giữ sức khoẻ. Anh đọc thấy vằn trong đôi mắt ngược lên của cô một tình yêu mãnh liệt mà ghìm nén, sự quan tâm và thấp thỏm, lo sợ... Đôi mắt đọc được sự cô đơn của anh, đọc thấy sự khao khát của anh, thấy những mong muốn nhỏ bé và ích kỷ của anh nữa. Cô ít hơn anh một thế hệ, vậy thì điều gì đã giúp cô hiểu anh như thế, không phải là cách chứng tỏ mình của thế hệ 8X được quảng bá rầm rộ. Cô sâu sắc, đảm thắm và sức chịu đựng cũng kỳ lạ.

“Em hiểu rằng mỗi lúc đi xa/ Tình anh đối với em là xứ sở/ Là bóng rợp trên con đường nắng lửa/ Trái cây thơm trên miền đất khô cằn...”. Những câu thơ quen thuộc làm anh rã rời. Nhất định không thể là cô ấy được. Cách làm này không phải là tính cách của cô ấy. Anh hiểu cô, tự tin, như chính bản thân anh vậy. Ngày bên nhau, anh đọc được mong muốn của cô, nói đúng được suy nghĩ của cô kể cả khi cô đang đọc thơ cho anh nghe. Anh nghĩ và tin cô không bao giờ gửi tin nhắn mơ hồ như vậy.

Anh không quen với suy nghĩ rằng cô đang trở lại tìm anh. Anh nghĩ có người đang trêu anh. Càng ngày anh càng nhận thấy rõ hơn cảm giác bồn chồn và lo lắng của mình. Anh thần thờ nghĩ về cảm giác đó. Cảm giác như mình để quên hay đánh mất điều gì đó rất quan trọng, anh không thể nhớ nổi. “Tại mình già rồi”, anh nghĩ vậy.

5. “Sáng nay gió mùa lại về, trời se lạnh. Anh có thích tiết trời hôm nay không? Em thấy thật dễ chịu. Là đợt rét cuối rồi đấy anh ạ. Ngày hôm nay anh phải thật vui nhé vì không có ai lại buồn trong ngày sinh của mình cả”. Mỗi lần gần nhau, anh thắm thì vào tai cô “Em chỉ là của anh thôi. Chỉ là của riêng anh thôi”. Và cô cũng thế, cũng đề mê lảm nhảm lại câu nói ấy.

Đúng như lời anh, cô rất biết giữ lời hứa. Nhưng vẫn có một lần, gã đàn ông ấy tạo ra sự ngoại lệ bằng một ly nước đầy chủ ý. Một chút chênh mảng làm cô khóc vùi suốt tháng trời với ý nghĩ ám ảnh “Mình đã phản bội anh”. Nhớ nhung và dằn vặt lại bắt cô làm việc như điên. Cô bắt mình phải bận rộn và vất vả để quên đi.

Gần hai tháng trễ kinh, dấm dứt đau bụng và ra máu, cô giật mình. Bước ra từ phòng khám cô đứng không vững “Cái thai này yếu lắm”. Tai cô ù đi. “E là không giữ được nữa. Lần sau chị phải thật cẩn thận nhé”. Cô tê dại cả người. Vẫn là một cảm giác trống rỗng xâm chiếm toàn bộ cơ thể giống như ngày anh rời xa cô, nhưng lần này, cô thấy một cái gì đó như vỡ oà trong cô.

Cô không bao giờ giữ được điều gì cho mình cả. Ngày còn bé, có gì trong tay, có đồ chơi, có đồ ăn ngon, bạn bè đến năn nỉ cô lại mùi lòng và chìa ra. Cô vẫn thế, lớn lên rồi cô vẫn không giữ được gì cho mình cả. Không giữ được gì cả...

Chiều thứ bảy có tràn trề ánh nắng hanh hao. Rét và buốt. Cô nằm bất động trên giường, cảm nhận từng giọt máu chảy ra khỏi cơ thể. Cô gọi con. Cô gọi tên anh. Cô khao khát được làm mẹ, những hồi ức của tuổi thơ dội về... Cô tự hỏi vì sao anh lại có thể quên đi kỷ niệm dễ dàng như thế? Vì sao trong anh, cô lại mờ nhạt như vậy? Đã hết sức mình níu gọi vậy mà anh vẫn không nhận ra cô.

“Con em chết rồi. Nó bỏ em đi thật rồi. Anh sẽ không bao giờ tin được, đúng không? Em biết anh đang nghĩ gì, nhưng người ta không bao giờ có thể nói dối vào ngày mà con họ chết, anh có hiểu không, anh Phong?”. Anh giật mình. Lần đầu tiên Bí hiểm gọi tên anh. Như một tiếng nấc nghẹn.

Anh gọi người đó là Bí hiểm. Mỗi lần đọc tin nhắn của Bí hiểm anh vừa hồi hộp vừa thích thú, anh rất muốn được tham gia vào trò chơi mới lạ lắm và hứa hẹn nhưng lại có điều gì đó làm anh ngần ngại, gần như là sự mệt mỏi. Thế nhưng, sự tự tin vào phán đoán của mình hay chính là sự nghi ngờ trong anh đã phủ nhận thông tin từ những tin nhắn anh nhận được. Anh thấy mơ hồ và mâu thuẫn với chính mình, cũng như ngày xưa, lý trí anh bảo hãy rời xa cô vì hạnh phúc và tương lai của cô, tình cảm trong anh thúc bảo hãy giữ cô lại bên mình, không được để mất cô.

Con gái anh dường như cũng cảm nhận được điều gì đấy. Nó thấy dạo này anh hay trầm ngâm và thần thờ hơn. Sang năm nó sẽ đi du học, vậy là chỉ còn lại mình anh. Ngày trước nó phản đối anh và cô âm thầm theo cách của riêng nó. Cô là người trẻ nhất, chỉ hơn nó bảy tuổi và xuất hiện muộn nhất trong số những phụ nữ xung quanh anh nhưng lại là người duy nhất làm cho anh thay đổi nhiều đến thế. Lần đầu tiên anh giơ tay tát nó vì xúc phạm đến cô. Sự bướng bỉnh và ích kỷ trẻ con trong nó ngày ấy không chấp nhận cô dù nó biết cô là người tốt và cũng như nó, cô rất nhạy cảm.

6. Ảnh hưởng của bão sớm, trời xám như mùa đông đã về nhưng lại thiếu đi sự lạnh giá. Có sao đâu, sự gợi nhớ đối với con người về mùa đông đã là một thành công rồi. Cô muốn vùi sâu vào giấc ngủ sau những mệt nhọc của một ngày làm việc căng thẳng nhưng giấc ngủ cũng quay lưng lại với cô.

Con trai, cô đoán thế. Cô không bảo vệ được nó. Cô không giữ gìn được nó. Cuộc sống là gì? Số phận là gì? Ngày xưa cô tin rằng tình yêu là một sợi dây vô hình cột chặt hai người với nhau. Mỗi khi người này nhớ mong hay có chuyện gì xảy ra sẽ làm rung lên sợi dây và người kia sẽ biết. Cô tin vào sợi dây đó.

Cô cũng tin là sợi dây đó không thể đứt, trừ khi một trong hai người chết. Nhưng bây giờ cô đã nghĩ khác, cô biết rằng, ngoài sợi dây ấy còn có thêm rất nhiều sợi dây khác nữa, còn rung mạnh hơn sợi dây tình yêu của cô rất nhiều.

“Anh vẫn không nhận ra em thật sao? Ai là người biết anh thích ăn dưa cải muối chua, biết anh thích ăn tôm đồng, thích cá chép om dưa, biết anh thích nghe khúc Hành vân, biết anh thích được ôm từ phía sau thật dịu dàng, biết mỗi lúc gần nhau hãy nằm vào phía trong vì anh thuận tay trái?”

Anh điếng người. Những người phụ nữ xung quanh anh, người nào cũng sắc sảo và làm kinh tế tốt, biết bàn luận về chính trị với giọng giễu cợt theo đúng cách anh thích. Những nàng nghệ sĩ chơi nhạc cụ dân tộc mắt lúng liếng được anh mời để phục vụ khách Vip... Anh bàng hoàng. Chỉ có thể là cô thôi. Cô tinh tế và hiểu anh từ những sở thích nhỏ nhất, không một người phụ nữ nào quanh anh để ý và nhận biết được những sở thích đơn giản đó. Nhưng ngày ấy cô đã về quê và yên ổn rồi cơ mà... Vậy là cô đã trở lại và tiếp tục chờ đợi anh.

Tại sao cô không nói ra với anh tất cả, tại sao cô lại chơi trò trắc nghiệm với anh qua tin nhắn như vậy? Anh bỗng lặng đi. Phải chăng vì cô sợ một lần nữa anh từ chối cô bằng sự im lặng. Nhưng có khác gì nhau đâu, kể cả khi cô tha thiết nín gọi anh bằng lời và đau đớn khắc khoải mong anh nhận ra mình bằng những tin nhắn vô danh thì đáp lại cô vẫn là một sự im lặng quen thuộc đó.

Nếu đúng trong mỗi con người đều có hai mặt vậy thì ta sẽ suy nghĩ như thế nào với từng mặt? Anh nhớ cô, cả ở hai mặt đó. Nhớ và yêu cô trong khắc khoải vì biết không thể làm được điều gì tốt lành mang đến cho cô. Vừa nhớ và nghĩ về cô qua những giây phút gần gũi, vẫn ích kỷ ham muốn cô có được cô. Cả hai mặt sáng tối trong con người anh đều hướng đến cô nhưng lại bị chặn lại không thể bộc lộ ra ngoài.

Bây giờ thì anh hiểu vì sao anh có cảm giác đó khi đi qua quán ăn, có linh cảm kỳ lạ khi đi qua khoảng tối đó. Một bước chân thôi, anh và cô ở cách nhau như thế. Anh có thể bỏ tiền bao hết thực khách trong cả quán ăn đó nhưng lại không lo được cho cô một bữa ăn ra trò.

7. Hà Nội những ngày nóng nắng 38 độ. Ở trong căn phòng trọ mái tôn hầm hập, lúc nào cô cũng như lên cơn sốt. Đầu óc nhức nhối, căng thẳng. Cô đã gửi rất nhiều tin nhắn cho anh, những tin nhắn một chiều. Đôi lúc cô thắc mắc vì sao anh không rung động khi đọc những tin nhắn ấy. Hay vì anh là người quá bản lĩnh, đến nỗi, không một nỗi đau nào, không một tình yêu nào xâm phạm đến anh được.

Những ngày này cô tưởng như mỗi hơi thở của mình cũng chậm hơn vậy. Thật khó khăn với cả chút khí thở. Sao mà cô thấy ngột ngạt quá. Làm thế nào để đỡ đau đớn hơn? Chỉ cần đỡ hơn một chút thôi. Là trái tim cô đang đau bệnh lý trở lại hay là nỗi đau âm ỉ của tinh thần suốt bao ngày tháng qua làm cô lầm tưởng. Cô thêm một giấc ngủ yên bình nhưng hễ cứ nằm xuống là nghĩ ngợi, là quá khứ dội ngược về đến nghẹt thở. Thuốc ngủ cũng vô tác dụng.

Cô lại thấy lo lắng và hồi hộp. Cô sợ cho nhịp đập của trái tim mình. Cô thấy dường như trái tim mình đang phải cố gắng lắm để làm tròn trách nhiệm của nó. Tất nhiên rồi, phải cố gắng chứ. Cô không biết đến khi nào cô sẽ được thanh thản, để cô không vùng dậy trong đêm sau mỗi giấc mơ, không ám ảnh,

không dẫn vật, không đau đớn nữa...? Yêu là gì? Với cô là một trò đuổi bắt của những người quan tâm đến nhau. Người mà cô không yêu cứ hiện ra trước mắt mong được cô tóm lấy. Người cô yêu cứ lặng lẽ đi bên cạnh cô, thật gần, mà dù cô đã cố gắng hết sức đưa tay ra với vẫn luôn không chạm đến.

8. "... Đó là tình yêu em muốn nói cùng anh/ Nguồn gốc của muôn ngàn khát vọng/ Lòng tốt để duy trì sự sống/ Cho con người thật sự Người hơn". Tình yêu cũng phải có những đòi hỏi của riêng nó. Yêu anh, cô lại không đòi hỏi gì cả, phải chăng vì vậy mà cô đã không có được gì cho mình. Phải chăng vì cô quá ngốc nghếch nên thậm chí không nhận lại được một điều dù là nhỏ bé nhất, dù là một tin nhắn phản hồi.

Không có ai bên cô cả. Ngay cả lúc tưởng như kiệt sức cô vẫn phải cố gắng đi lại, làm việc như một người bình thường, thậm chí hơn cả một người bình thường. Làm sao mà cô biết được con người lạnh lùng và tàn nhẫn như thế. Làm sao mà cô lại vẫn có thể tin và dâng hiến đến thế. Cô thấy mình mệt mỏi kỳ lạ.

Cô ao ước tìm lại được phút giây bình yên của ngày nào, lúc đó quá khứ không trôi dạt, nỗi đau nguôi đi và cô sẽ thấy dễ thở hơn rất nhiều. Cô cảm thấy mình nhẹ bẫng dần. Cô thấy hư ảo của khói hương lúc cô hoá con. Cô thấy mình thật thanh thản. Cô lại gọi con, cô gọi tên anh... Cô không còn nghe thấy tiếng rung của điện thoại báo có tin nhắn mới. "Bình, em đang ở đâu? Nói cho anh biết đi em"...